

ning til Seminarierne, og som resulterede i, at man hemmede Tilgangen, tror jeg ikke, vi skal beholde i Fremtiden. Dernæst maa vi samle Opmærksomheden om at faa Seminarieundervisningen ændret saaledes, at det ikke bliver en Skoleundervisning med Terpen i Lektier og Hersen med Lektier, men bliver et Studium under friere Forhold. Derfor maa jeg afgjort mene, at Undervisningstiden maa forlænges. Jeg begriber ikke, at man tidligere har været saa overmaade stærkt imod, at Seminarietiden skal være 4 Aar. Hvor lang Tid tager det ikke at blive Dyrslæge? Det tager gennemgaaende mange flere Aar; men her, hvor der er Tale om at uddanne de Kvinder og Mænd, der skal beskæftige sig med Børnenes Opdragelse, her siger man: Det maa endelig ikke tage mere end 3 Aar, for saa bliver de kedede af at være paa Seminariet. Det begriber jeg ikke. Dersom de rigtige Lærere kommer paa Seminarierne, dersom Arbejdet bliver lagt til Rette paa den rigtige Maade, vil 4 Aar knap slaa til for at faa den Uddannelse, som er ønskelig.

Endelig er der et tredje Spørgsmaal, som man kan komme til at beskæftige sig med, nemlig Spørgsmaalet om Afslutningen af Seminariearbejdet, altsaa Eksamensspørgsmaalet ved Seminariet.

Hvad den højere Skoles Stilling angaar, skal jeg ikke udtale mig videre om den. Jeg skal kun sige, at jeg tror, det er heldigt, at ikke alene Realeksamen, men ogsaa Almenskoleeksamen bliver Genstand for en Revision. Realeksamen er jo ved at blive en Nøgle, der lukker op til mange Stillinger; naar man har den, er man egentlig kapabel til at præstere baade det ene og det andet, den er ved at indtage den gamle Præliminæreksamens Plads. Det er muligt, at den egner sig til det, men jeg tror dog, det vil være rigtigt, om man nu paa Grundlag af de Aars Erfaringer, der er gjorte, underkaster denne Eksamen en Revision. Gymnasiet og dets Arbejdes Forhold til den videregaaende videnskabelige Uddannelse maa muligvis ogsaa gøres til Genstand for en Undersøgelse.

Kommissionens Opgave bliver ogsaa at undersøge det økonomiske Spørgsmaal. Det er blevet berørt af de foregaaende Talere, og jeg kan ganske slutte mig til, hvad der er blevet sagt: at det er et overmaade vigtigt Punkt. Jeg tror, vi en Gang for alle maa gøre os klart, at det Lovgivningsarbejde, der vil følge efter Kommissionens Arbejde, bliver ikke billigt;

det kommer til at dreje sig om store Udgifter for den danske Statskasse. Og hvis man vil spørge om, hvor man skal tage de Penge fra, kan jeg for mit Vedkommende ikke lade være med at pege paa, at vi maa vel nu forhaabentlig blive enige om, at der kan spares overmaade meget paa de militære Budgetter; jeg tror oprigtigt talt, at den Anvendelse af Statens Midler, som der her kan blive Tale om, vil blive af betydelig større Værdi for vort Folk.

Kommissionen kommer endvidere til at undersøge Spørgsmaalet om Forholdet mellem de private og de offentlige Skoler, og her vil jeg gerne pege paa det Resultat, der blev naaet i Fjor ved Loven af 20. Marts 1918. Jeg tror, at man maa gøre sig fortrolig med, at den Overenskomst, det her lykkedes at tilvejebringe, er noget, som man ogsaa kommer til at regne med i Fremtiden; det lykkedes virkelig her at finde en Form for Anerkendelse af disse to Skolers Berettigelse ved Siden af hinanden for det højere Skolevæsens Vedkommende, og man vil sikkert drage Paralleller fra denne Lov til andre Omraader indenfor Skoleverdenen.

Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal være Staten eller Kommunen, der skal bære de stærkt øgede Udgifter, tror jeg ikke vil volde nogen Strid, naar vi kommer til at staa overfor dets Afgørelse. Udgifterne vil, som sagt, efter min Mening blive meget betydelige, men jeg ser ingen Ulykke i, at den danske Stat skal ofre betydeligt mere paa Ungdommens Opdragelse, end den gør nu. Jeg tror, at man forholdsvis let vil finde en Form for en Deling af de nye Udgifter mellem Stat og Kommune — maaske paa en lignende Maade som nu og maaske efter andre Regler.

Jeg kunde ønske, at man indenfor Kommissionen vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa den legemlige Opdragelse — en sund Sjæl i et sundt Legeme —, paa Gymnastikkens Plads indenfor vort samlede Skolesystem. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at der i mange Aar har eksisteret et Selskab, som hedder Gymnastisk Selskab, der arbejder for rationel Gymnastiks Indførelse overalt i Undervisningen. Jeg tror, det er en Side af det kommende Skolearbejde, som man bør have Opmærksomheden stærkt henvendt paa, og som Kommissionen maa beskæftige sig med.

Der er et Par andre Spørgsmaal, jeg kunde ønske at gøre et Par Bemærknin-